

Dokksztorik #2 Kiss Eszter, Hello. Itt Firenze
Rájöttem, hogy a válasz, a kérdés
2023. október 1.

TRAILER

Nagyon érdekes ezt felfedezni, hogy egyes híres emberek, vagy kevésbé híresek, vagy csak helyi szinten híresek, ha belekerültek egy hasonló helyzetbe, mint én vagy bármelyik modern ember, azt hogyan élték meg, és hogyan tudtak abból kijönni. És ez, ami engem nagyon-nagyon motivál, hogy minél több ilyen élethelyzetet felfedezzek, megismerjek, meglássam azt, hogy hogyan boldogult az illető, és ennek a néhány elemét esetleg a saját életemre vagy a modern emberek életére is alkalmazhassam.

INTRO

- Köszönöm ezt a meghívást, nagyon örülök, hogy itt lehetek.

- Az idegenvezetőkről gyakran él az a kép, és bennem is ez van, hogy mindig olyan jókedvűek, meg közvetlenek, és rólad is ez sugárzik így a közösségi médiában, meg mi már beszéltünk korábban is. Belül is ilyen vagy, így éled meg ezeket a találkozásokat?

- Húha, hát örülök annak, hogy ez a kép alakul ki benned rólam, és igen, én azt gondolom, hogy ha nem így lenne, akkor észrevetted volna. Ugyanis ahogy már a legutóbbi beszélgetésünkkel említettem, hogy az embereknek van egy nagyon klassz kis radarjuk, hogy kiszűrik azokat az embereket, akik nem hitelesek, vagy imidzst próbálnak eladni, és valójában a valóság az nem ez. Így aztán én, ha azon kapom magam, hogy valami olyasmit szeretnék írni, ami nem belülről jön, vagy ami nem aktuális számomra, vagy ami engem nem foglalkoztat, akkor inkább nem írok róla, vagy inkább nem szólalok meg abban a témában. Viszont igyekszem inkább előhozni azokat, amik viszont hitelesen jönnek belőlem.

- Idegenvezetőként azért te nagyon sokszor szembesülsz váratlan helyzetekkel. Gondolom, így amikor valami nincs nyitva, valami még sincs ott, valaki elkésik, valaki elveszik akár. Ezek téged mennyire akasztanak meg, mennyire vagy ilyen megakadó típus. Nekem nem olyanak tűnsz, csak kíváncsi vagyok, hogy mi ezzel kapcsolatban az élményed.

- Amikor dolgozom, akkor egyetlenegy cél lebeg a szemem előtt, és valahogy ebben az energiában fürdök meg teljesen, hogy a vendég elégedetten távozzon, hogy ez az egész róla szóljon, ez neki legyen jó. És ilyenkor nagyon furcsa, de észre sem veszem azt, hogy éhes vagyok, szomjas vagyok, fáradt vagyok, hanem egész egyszerűen maximálisan rájuk koncentrálok. És ez egy csoport esetén is így van, és volt már olyan, hogy egy valaki elveszett a csoportból, és ráadásul olyan ok nélkül, tehát vele voltam, és nem tudom, rossz ajtón ment jobbra, és nem balra. Ilyenkor van úgy, hogy mondjuk esetleg a nem idegenvezető énem azt mondaná, hogy de hát ez, hogy lehet? És hát ott voltam és elmondtam, és megbizonyosodtam arról, hogy mindenki megértette, és hogy miért történhet ilyesmi. De igazából rá kell jönnöm arra mindig, hogy minden ember más, és ennek az esetleg idősebb hölgynek nem volt elég egyértelmű, vagy nem figyelt oda, vagy azt gondolta, hogyha itt megy, akkor az is jó lesz, és ezért rendkívül türelmesnek kell lenni. Egyéni vendégeknél ez kevésbé fordul elő, mert hát ugye kevesebben vannak, nem 35-en, hanem csak ketten, hárman, négyen, öten, hatan, annyi emberre talán még tudok vigyázni jobban. De ott is volt már ilyen, hogy beterveztünk valamit, és mégiscsak lábfájás miatt nem tudtunk elmenni, vagy nem volt kényelmes a cipő, vagy el kellett menni hirtelen gyógyszerért, vagy hirtelen nem tudom én, valaki kicsit rosszul érezte magát, akkor le kellett ülni, nagyon meleg volt, tehát bármi ilyen váratlan esemény történik, ilyenkor én úgy vagyok vele, hogy ha én ilyen helyzetben lennék, akkor mit várnék el egy idegenvezetőtől, vagy azt gondolom, hogy bármelyik szolgáltatástól elsősorban azt várnám el, hogy az én jóllétemet biztosítsa, és az másodlagos, hogy most az ő fejében milyen terv volt a városnézéssel kapcsolatban. Menet közben ezt módosítani lehet. Ahogy mondtam, itt is a befogadás az, ami fontos. Ha egy vendégnek mondjuk az jön be, vagy az a vállalható, hogy leülünk a Palazzo Vecchio melletti bárba, és én onnan mesélem el a városháza történetét, vagy a város kialakulásának a történetét, és picit megyünk mondjuk egy óra múlva arrébb, akkor megint leülünk valahova, megint egy kicsit mesélek, mert nehezen jár az illető. Tehát én azt gondolom, hogy tényleg az a fontos, hogy ők jól érezzék magukat, és én ehhez alkalmazkodom. Ha így, akkor így, ha úgy, akkor úgy.

- És amikor kiköltöztetek Firenzébe, akkor, hogy voltál? Akkor mennyire volt nehéz neked, és hogy honnan épült föl a mostani Eszter?

- Húha, hát ez egy jó kérdés. Messziről indultam, igen. Amikor ideköltöztünk 11 évvel ezelőtt, akkor egy nyolchónapos kisbabával érkeztem Magyarországról, ahol mindenem megvolt, nagyon szuperül éreztem magam. Tényleg minden

információ, kényelmes, gyerekorvos, megfelelő távolságban, ismertem a gyógyszereket, az oltásokat, barátaim voltak, a családom ott volt. Tehát nem mondhatnám, hogy annyira boldog voltam, hogy ide kell jönnöm. Viszont nyilván a férjemnek a munkája idekötötte, és hát azért azt nem várhattam el, hogy mindig ő jöjjön hozzánk, és hát egy nagy levegőt kellett vennem, és azt mondani, hogy jó, akkor jövünk. És hát azért itt az ember, ha már élt külföldön, akkor tudja, hogy minden más: tehát más nevei vannak a gyógyszereknek, ha a gyerek beteg, akkor nem biztos, hogy el tudom magyarázni olyan pontosan az orvosnak az ő magyarázatát, meg nem is biztos, hogy értem. Így aztán mindig szótárral jártam például a gyerekorvoshoz, hogy most akkor mit is mondott, mi is volt az a szó, ki kellett keresnem, az oltások más rendszerben működtek. Nem éreztem azt a komfortot, hogy tudom, hova nyúljak, hogyha valami történik. Ráadásul sokat voltam egyedül, mert a férjem rengeteget utazott. Nem tudtam, hogy merre induljak, ha mondjuk játszóházat keresnék, kik azok az anyukák, akikkel esetleg tudok kapcsolódni. Ráadásul itt az anyukák nagyon hamar visszamennek dolgozni, ezért leginkább bébiszittereket vagy nagymamákat találtam a játszótéren. Így egy kicsit olyan bizonytalanságérzés fogott el, ami szerintem teljesen természetes, ha az ember külföldre költözik, de talán nehezített pálya, hogyha még egy gyerek is rá van bízva, ráadásul ennyire pici.

Így aztán ez nem volt egy egyszerű időszak, és ebből az időszakból egy olyan két évvel később eszméltem fel, amikor a kisfiam elkezdte az óvodát, és akkor bekerültünk egy olyan intézménybe, ahol aztán más anyukák is voltak, más gyerekek is voltak, programok voltak, lehetőség volt arra, hogy megismerkedjek emberekkel. Furcsa volt, hogy mindenkit meghívnak minden születésnapra. Furcsa volt, hogy nagyon keveset tanulnak a gyerekek verseket, egyáltalán nem is tanultak szinte verseket, picike kis három mondatot összerakva szervezték a műsorokat, ami aztán óriási ovációt váltott ki a szülőkből. Emlékszem az első ilyen júniusi évzáró kiscsoportos ünnepségen én elsírtam magam, mert annyira azt láttam, hogy ez nem az, amire én gondoltam. De hát mindegy, úgy voltam vele, hogy hát akkor itt, úgy látszik ez a módi. Tényleg másképp nevelték a gyerekeket, nem szóltak rájuk olyan dolgokért, amikért én aztán igen. Szóval nagyon sok úgymond kultúrsokk volt, ami engem ért abban az időszakban, de amikor hároméves volt a kisfiam, és elkezdődött ez az óvodai kaland, akkor hirtelen felszabadult mondjuk napi négy órára, és hát akkor én elkezdtem járni és felfedezni, hogy mi itt Firenzében, ami jó. Mert addig azt láttam, hogy mi az, ami nem jó, de hát akkor nézzük meg, hogy milyen kincseket tartogat ez a város. És akkor valóban egy nagyot fordult velem a világ, mert úgy gondoltam, hogy mindenhol bárhova mennék, biztos találnék olyan dolgokat, amik nem úgy működnek, ahogy esetleg én gondolnám, vagy ahogy elvárnám, vagy ahogy

megszoktam, de nézzük meg azt, hogy mi az, ami viszont világhírű itt, és mi az, amiben viszont Firenze nagyon jó. És ezen az úton kezdtem el haladni, és ez a vezérelv volt igazából, hogy oké, van egy csomó dolog, ami mondjuk más, meg zavar, meg nem vagyok ehhez hozzászokva, de hát van egy csomó olyan dolog, ami viszont a világon csak itt van. És akkor nézzük, akkor ássunk bele magunkat ebbe. És akkor merüljünk meg ebbe, ha már ez a szerencse ért, hogy itt lakhatok, és ideköltözhettem, így aztán én itt kezdtem el talán másképp ránézni erre a dologra és elindulni ezen az úton, amin mai napig is járok.

- Nekem ez egy viszonylag fegyelmezett életvitelnek tűnik, például az is, ahogy felkészülsz az előadásaidra, vagy az is, ahogy végigvitted az idegenvezetői kurzust. Egy ilyen családban nőttél fel? Igazából ez a kérdésem, hogy milyen mintákat hozol, hogy mi volt az, amit így magadévá tettél, és szeretnéd is így fenntartani, továbbadni.

- Igen, valószínűleg volt nálunk a családban egy ilyen nem nyafogunk, hanem megcsináljuk vezérvonal. Nem tudom, én azt hiszem, általános iskolás voltam, amikor egyszer anyukám azt mondta, hogy hát magadnak tanulsz, gyerekem. Engem nagyon megfogott akkor ez a mondat, mert nem emlékszem arra..persze volt, hogy egy-egy tantárgy nem ment annyira jól, és akkor szükségem volt segítségre, mint a matematika, de valahogy úgy magamtól kellett egy idő után ráébrednem arra, hogy magam miatt tanulok, nem azért, hogy most megfeleljek bárkinek. És ez valahogy igen, úgy végigkísért a középiskolában és az egyetemen is, a főiskolán is, tehát igen, ez adott egyfajta elköteleződési érzetet, hogyha belevágtam ebbe, akkor most már végigcsinálom, és egy fegyelmezettséget.

A gyereknevelés egy olyan érdekes dolog, hogy amikor saját gyereke lesz az embernek, akkor jön arra rá, hogy mennyire hozza a saját szüleinek a mintáját magával. És hiába mondjuk eldöntött, hogy nem, én ezt biztos nem így fogom csinálni, ösztönösen úgy jön, ahogy veled csinálták. A mai Magyarországon nem tudom, hogy őszintén megmondom, milyenek a gyerekek, vagy milyen az óvodai elvárás, vagy az iskolai elvárás, hogy nincsen ezzel kapcsolatban a tapasztalatom. Én csak arra tudtam visszaemlékezni, hogy amikor mi óvodások voltunk, hát hány verset megtanultunk, meg hány éneket, meg milyen szívesen álltunk és szavaltunk az anyák napi műsoron, vagy akár az évvárón, és itt meg szinte semmi nem volt ehhez képest. És talán ez a kontraszt az, ami úgy elkeserített, hogy hoppá, mi lesz itt, pedig hát tényleg az óvodásnak az agya olyan, mint egy szivacs. Viszont én úgy éreztem, hogy akkor lehetek önmagam, ha ezt a másságot felvállalom. Ezt a nem olasz vagy nem a hétköznapokban

látott mintát követem, és állok erre át csak azért, mert mások így csinálják, hanem úgy éreztem, hogy ez a gyerekünknek is hozzáad, hogyha esetleg én a saját magam által jónak gondolt, magammal hozott, egy másik országból, társadalomból örökölt úton vezetem őt. És ez is azért idő volt, mire ez megérett bennem, hogy én ezt felvállaljam, hogy én más vagyok, és ez a másság ez nem egy negatívum, hanem ez egy pozitívum, akár saját magamnak, akár a gyerekeknek. És már a férjemmel sem biztos, hogy mindenben egyetértünk, vagy egyetértettünk a gyerekekneveléssel kapcsolatban, de talán az engem igazol, hogy minden egyes tanár, akivel leülök a mai napig is fogadóórára, azzal kezdi, hogy Filippo educatissimo, tehát nagyon jól nevelt gyerek, és szerintem ez annak is köszönhető, hogy én akkor fel mertem ezt vállalni, hogy igenis lehet, hogy a többi anyuka nem szól rá a gyerekre, ha ezt vagy azt csinálja, de én igen.

ZENE

- Neked az életedben ki volt rád a legnagyobb hatással, vagy ki?

- Többen voltak rám nagy hatással. Még a gimnazista időszakomra visszagondolva bekerültem egy nagyon aktív református közösségbe, és egész egyszerűen elvarázsolt az, hogy egész másképp látták a világot, mint ahogy én a környezetemben láttam. És hát abban az időszakban szerintem az ember eléggé elveszett, hogy hogyan is élje az életét kamaszként, tinédzserként, pályaválasztás, ilyesmi, és az engem nagyon megfogott az a gondolkodásmód, ahogy ebben a közösségben egymást mennyire kedvelték, közösséget építettek, befogadóak voltak, és nem egy rideg egyházi, úgymond csoportot rejtett ez a közösség, így aztán ők mindenképpen a szívem csücskei voltak akkor, meg a mai napig is. Aztán a férjemnek a jelenléte vagy a betoppanása az életemben nagyon sokat változtatott a kis világomon. A valóságom körülbelül ekkora volt, nagyon picike, és hát ő, aki az egész világot körbeutazta, és nagyon sokféle emberrel találkozott, és mindenféle dolog megtörtént vele, az ő valósága pedig hatalmas volt, így ebbe úgy elveszni, meg belesodálkozni, részese lenni, ez fantasztikusan nagy változás volt számomra. Megtanulni egy új nyelvet, megismerni egy új országot, ez mindenképpen egy óriási nagy változás volt.

Illetve most a vállalkozóvá válásnak az útján éreztem azt, hogy túl kicsi vagyok én ehhez, hogy segítség nélkül én ezen az úton elinduljak, és egész egyszerűen ismeretlen volt ez a dolog, hiszen előtte alkalmazottként dolgoztam, mindig megmondták, hogy mit csináljak, én meg megcsináltam, itt pedig hát nem mondta meg senki, hogy mit csináljak, hanem nekem kellett volna kitalálni. És

elkezdtem foglalkozni önfejlesztéssel, tudatossággal nyitott lettem arra, hogy megtaláljanak ezek az üzenetek, ezek az előadók, könyvek, filmek esetleg, mert éreztem, hogy az eddigi életemben ezekre a kérdésekre nem voltak válaszok, vagy nem találtam még magam ilyen helyzetben, hogy ezekre a kérdéseimre a meglévő információim alapján válaszoljak, így ez is egy új világot nyitott meg számomra. Itt természetesen a vállalkozásnak minden egyes rétege, a szolgáltatásnak a minősége, a versenytársak, a pénzzel való kapcsolat, a vendégek igényeinek kielégítése. Nyilván ez sokoldalú, és hát ezen az úton járok még most is, tehát nem fejeződik ez be pikk-pakk, hanem ez egy folyamat, de azt gondolom, hogy az volt még egy olyan fordulópont, amikor bizonyos emberek hatással voltak rám.

- És amikor elakadsz, bármilyen területen is az életben, hova nyúlsz első körben?

- Hú, hát ennek a tudatosságban való jártasságnak vagy tanulásnak az eredménye az, hogy rájöttem, hogy a válasz a kérdés. Tehát hogyha olyan helyzetbe kerülök, amire nem tudom a választ, vagy nem értem, vagy mint például most ez a kevesen jelentkeztek az online kurzusra című videokonferenciám, akkor kérdéseket szoktam feltenni, és megkérdezem magamat, hogy na, akkor most ez biztos, hogy igaz, hogy kevesen jelentkeztek. Mit tehetnék még azért, hogy esetleg többen jelentkezzenek, mi az, amin változtathatok, mit üzen ez nekem? Tehát nem feltétlenül jönnek rögtön ezek a válaszok, lehet, hogy csak egy idő után, egy fél év után jövök arra rá, hogy mi az irány, de a kérdések azok nyitnak egyfajta teret, és ebben a térben megérkezhetnek a válaszok.

- Volt konkrét könyv vagy film, ami mostanában így segített neked, hogy amikor úgy érezted, hogy talán még a kérdések után sem vagy közelebb, vagy nem érted el a megoldást?

- Hú, hát én nagyon sokat meríték a múltból, tehát ez kicsit fura, mert az öntudatosság, az önfejlesztés, az a self-care, ezt leginkább modern dolognak gondolnánk, és az is, tehát az elmúlt néhány évtizedben lettek népszerűek, és talán nőtte ki magát annyira, hogy akár egy tudományágnak is mondhatnánk. De én, mivel elég sok időt töltök, úgymond fél lábbal mindig a múltban vagyok, hiszen ez a munkám, ezt kutatom, ezt szeretem odaadni a vendégeknek, és a tudásomat bővítem bele. Mindig rájövök arra, hogy ez nem egy új dolog. Hanem ez már megvolt régen is. Csak nem mondták ki, vagy nem írták úgy le, vagy más nyelvezetet használtak, vagy nem így hívták, de ott volt ez a tudás, és nagyon érdekes ezt felfedezni, hogy egyes híres emberek, vagy kevésbé híresek,

vagy csak helyi szinten híresek, ha a belekerültek egy hasonló helyzetbe, mint én, vagy bármelyik modern ember, azt hogyan élték meg, és hogyan tudtak abból kijönni. És ez, ami engem nagyon-nagyon motivál, hogy minél több ilyen élethelyzetet felfedezzek, megismerjek, meglássam azt, hogy hogyan boldogult az illető, és ennek a néhány elemét esetleg a saját életemre vagy a modern emberek életére is alkalmazhassam. És tulajdonképpen ez is az online programjainak az alapja, hogy itt nemcsak elmondom a sztorit, hogy Dante ekkor született, és nem tudom ekkor halt meg, a kettő között meg volt, ami volt.

Nem csak egy informatív előadás, hanem szeretem belefűzni azt, hogy őt, vagy bármelyik más szereplőt, egy hús-vér embernek tekintsünk, akinek ugyanolyan problémái voltak, mint nekünk. És hiába választ el bennünket 700 év az időben, de ez a 700 év ez semmit nem jelent, hiszen akkor is emberek éltek, akkor is ugyanúgy fájt az, ha meghalt a szerelme, akkor is ugyanúgy fájt a körülötte lévő viszálykodás, márpedig volt akkor is bőven. Fájt a pénznek, a gazdagságnak a jelentőségtelivé tévése, fájt az árulás, fájt a kitesztottság, és kellett egy megoldást találni az egyébként egzisztenciális problémákra. És ez lett az írás. És pont Dantével kapcsolatban most ugye benne vagyok ebben a témában, és döbbenetes volt ez a felismerés, hogy ott áll Dante, akit száműznek egy fillér nélkül. Volt annyira büszke, hogy a vele együtt Firenzét elhagyó, vagy száműzött társaival alapított akadémiának a titkári pozíciójáról is lemondjon, mert nem értett velük egyet többet, és akkor az ő saját erősségét választotta, és visszatért az íráshoz. És először leveleket fogalmazott arisztokrata családoknak, fordításokat vállalt, tanított latinul, és utána kezdett bele az írásba. Mennyire modern dolog ez? Mindig azt tanítják az önfejlesztésre buzdító, vagy az önfejlesztésben segítő emberek, hogy találd meg a saját erősségeidet.

Találd meg azt a szenvedélyt, amit akkor is csinálnál, ha nem fizetnének érte. Mert ez lesz a kulcs, mert ez lesz az a pont, az a gomb, ami elindít téged, és mész akkor is, hogyha a körülmények nem ideálisak. És ezt Dante 700 évvel ezelőtt nemhogy megfogalmazta, hanem élte. És ezek azok a példák, amik engem motiválnak, hogy igenis ezeket már az emberek megtették jóval korábban. És sokkal nehezebb helyzetekben, mint mondjuk amilyenekben most vagyunk. De említhetném Michelangelót is, aki rengeteg kritikának, rengeteg támadásnak, irigykedésnek volt kitéve, és egy ilyen helyzetben is tudta önmagát vállalni, és azt mondta, hogy nem érdekel, én megyek tovább és bárki bármit mondhat rólam. Szóval nála is volt egy ilyen nagyon-nagyon nagy elköteleződés és szenvedély. És valahogy mindig ez az, ahova visszatérünk.

Az online sorozatban az a jó, hogy ezt elmesélem a hallgatóknak, és ők megértik belőle azt, amit meg akarnak érteni, vagy meghallanak belőle, és utána kicseréljük a gondolatainkat. És elmondják interaktív módon, hogy ezt ők, hogy látják, vagyis ezek a saját életükre hogyan tudják ezt vonatkoztatni, van egy workshop, ami kifejezetten erről szól, és nagyon boldog vagyok, hogy nem nekem kell kérdésre kell készülnöm, hanem az emberek mondják. Tehát néha már tényleg úgy kell őket leállítani. Szóval nagyon-nagyon más megközelítés ez.

- Egy kis videódban említetted, hogy bár a reneszánsz mondjuk fővárosában élsz, neked mégis a középkor a kedvenc korszakod. Miért?

- Valahogy nem tudom, Eszter, veled előfordult-e már, hogy amikor sétálsz egy bizonyos helyen, akkor megelevenedik előtted a múlt, és látod a szereplőket és látod a hétköznapi életet. Ez velem többször előfordult. Nem szeretnék látó lenni, vagy semmi ilyesmilyen képességeim nincsenek. Egész egyszerűen szerintem csak a tanulás folyamatosan egy kicsit a múltban lét az, ami kivetődik ilyenkor, de elképesztően érdekes az, amikor ott állok mondjuk egy fafeszület előtt, ami mondjuk 800 éves. És azon gondolkodom, hogy te jól égsz ez alatt a 800 év alatt mennyi minden történt. És ez a fa feszület itt mennyi mindent láthatott. Hány embert tapogathatta meg, hány ember imádkozott alatta, hány ember akarta a tűzre dobni, hány szű kezdett el bemászni a belsejébe, és egyébként az az ember, aki megfaragta, és aki ráfestette, amit éppen ráfestett, az mit gondolhatott, mi volt a célja. Én ezt nagyon izgalmasnak találom, azért, mert nagyon másképp gondolkoztak akkor az emberek, és az ő hétköznapijaik, az ő szokásaik, ezek szerintem lenyűgözően izgalmasak.

Csak egész egyszerűen szeretnék minél többet megtudni erről a korszakról, mert ez az a korszak, ami a legtöbbször szólít meg. És a legtöbbször, ha ilyesmi környezetbe kerülök, akkor valahogy olyan, mintha szeretne velem kapcsolatba lépni, de még egyszer mondom, semmilyen médium képességeim nincsenek.

ZENE

Szóval az elakadásoknál én azt látom, hogy egy másik szemszögből kell megnézni a dolgokat, és onnan egész másképp látszik. És talán ez az, ami segíthet bennünket abban, hogy ha a kérdéseket feltesszük, akkor lehet, hogy nem lesznek többen, nem fognak többen jelentkezni, de a mi rálátásunk a dolgokra egész más lesz. És a velünk történetek nem feltétlenül azok fognak változni azok a dolgok, amik velünk történnek, hanem ahogy mi tekintünk ezekre a dolgokra, és igazából a kulcs az mindig ez. Mert én találkoztam a

nyáron is, mosolygós, boldog, a világ legboldogabb toloszékes hölgye volt, és egyszerűen olyan energiája volt, olyan szeretet és olyan boldogság és életszeretet árad belőle, hogy az elképesztő volt, pedig hát oda volt kötve a toloszékhez. Szóval nem feltétlenül mindig az határozza meg, hogy mik történnek velünk, hanem hogy hogyan reagálunk azokra a történésekre. Viszont, ha beleragadunk egy ilyen fix nézőpontba, az nehezen engedi meg nekünk, hogy más oldalról közelítsük meg. Szóval általában én ezt szoktam az elakadásoknál alkalmazni, hogy megnézem egy másik szemszögből, vagy egy kicsit kimegyek abból a besüllyedt, önsajnálatos nézőpontból, és ez általában szokott segíteni, igen. Illetve, hogyha még egy dolgot mondhatok, amire szintén most jöttem rá, hogy ha egy olyan céllal, ha egy olyan - egy pillanat, szeretném ezt megfogalmazni rendesen -, hogyha egy olyan okkal szervezek valamit, vagy szeretnék átadni valamit, ami túlmutat a számokon, a témán, a technikai lehetőségeken, hanem egész egyszerűen csak az van bennem, hogy átadjam azt, ami bennem van, hogy azok, akik meghallgatják, jobban érezzék tőle magukat. Jó legyen nekik, szerintem ennek van egy olyan energiája, ami megállíthatatlan.

Hogyha ebből a térből alkotunk, akkor valóban az sokkal messzebbre nyúlik, mint bármi más. És ez nem mindig egyszerű, mert nyilván, ha vagy vállalkozó valaki, akkor vannak költségei, nézi, hogy na, bejön-e, hányan jelentkeztek, na, akkor most mennyibe kerül az az árajánlat, elfogadjam, nem fogadjam, megéri ez nekem, ennyi órát töltök a tanulással, ennyibe kerülnek a könyvek, ezért a könyvtárba mennem. Nagyon sok összetevője van, de amikor mindez nem számít, amikor nem arra gondol az ember, hogy ezekbe a részletekben elveszem, hanem csak az lebeg a fejében, hogy ez legyen jó az embereknek, hogy mint a szikla a patakban, én átadom magam, és menjen keresztül rajtam ez az egész, és jusson el azokhoz, akiknél értő fület talál ez a dolog, és annak van egy olyan elsöprő ereje, ami egészen fantasztikus.

És talán itt indulhat be ez a flow dolog, amire sokan szerintem vágnak, vagy ami sokaknak egy ilyen elérendő cél. És ezt majd párszor megtapasztaltam, és ez nagyon-nagyon-nagyon klassz. Ehhez az kell, ehhez viszont tényleg az kell, hogy akkor is csináld, ha senki nem fizet érte. Akkor is csináld, amikor nem hallgat senki, csak mert benned van valami, ami meg akar születni, ami hangot akar, ami lehetőséget akar, hogy kijöjjön, és hogyha ennek teret engedsz, utat engedsz, akkor arra az emberek felfigyelnek szerintem.

ZENE

Én is járom azt az utat, amiről azt gondolom, hogy érdemes járni, mert egy kicsit többek leszünk mindig, és egy kicsit többet adhatunk a világnak ezáltal. Mert ha én rendben vagyok saját magammal, ha én a saját magam maximumát hozom, akkor azzal a világgal is jól jár. És ezen az úton vagyok.

- Hát ez ilyen zárszónak is jó lenne. Lehet, hogy ezt fogom használni.

OUTRO